

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν ψυχὴν ἡμῶν ἐπηγερίαις καὶ ὑπὸ τοῦ Ὀικουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ. δρ. 35. Ἐξάμηνος δρ. 19. Τριμήνιος δρ. 10.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου Γρ. Δ. 50. Ἀγγλίας, Κέντρον καὶ λοιπὸν Ἀποικιῶν σελίνια 10, Ἀμερικῆς δολλάρ. 4. Λοιπῶν χωρῶν φράγκα Γαλλικὰ 25. Ἐξάμηνοι καὶ Τριμήνιοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ, 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ -- ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰομένης μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου δρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθολομαῖον

Περίοδος Β'—Τόμος 30ός

Ἐν Ἀθήναις, 21 Ἀπριλίου 1923

Ἔτος 45ον—Ἀριθ. 19

Η ΜΙΚΡΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ MARIE GIRARDET].

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ'

Ἐν ἄσχημῳ ἐπεισόδιῳ

Βασιλὴς μέσ' στὸν κήπο τοῦ σχολείου, περνοῦσε ἕνα ποταμάκι Ἀπάνω του εἶχαν φτιάξει μιὰ μικρὴ γέφυρα ἀπὸ κορμούς δέντρων καὶ σανίδια.

Ἡ γέφυρ' αὐτὴ ἐβάζε σ' ἕνα μικρὸ πάρκο, ὅπου συνειθίζαν νᾶρχωνται ἡ Ζίνα κι' ἡ Θαμαδὸ, μακρυὰ ἀπ' τὰ θορυβώδη καὶ τρελλὰ παιγνίδια τῶν ἄλλων.

Ἡ Ἐλίσα Κράντον, πού ἡ εἰρωνεία τῆς τίποτε δὲν ἐσεβόταν, ἀποκαλοῦσε τὸ πάρκο αὐτὸ «σῖθουσα συνεδριάσεων» καὶ πολλὰς φορὰς ὁρμῶς μέσα κει, μ' ὅλο πού ἤξερε πὼς ἡ ἐμφάνισή τῆς δὲ θάκανε εὐχάριστη ἐκπληξή στίς δυὸ φίλες.

Ἐνα πρωτὶ τοῦ Φλεβάρη, — ὁ καιρὸς ἀρχίζε νὰ γλυκαίνει, — ἡ κυρία Ἐριώ διευθύνθηκε στὴν ἀπόμυρθε ἐκείνη ἀκρὴ τοῦ κήπου, γιὰ νὰ βάλλῃ νὰ σπείρουν ρεζιντά.

Περπατοῦσε σιγὰ ἀνάμεσ' ἀπ' τίς σειρὰς τῶν πόρων κι' ἐσκυβε κάπου-κάπου γιὰ νὰ σηκώσῃ ἕνα θερμὸ κλαρί, ἢ νὰ ξεριζώσῃ κανένα ἄσχημο χόρτο. Ἐτσι ἔφτασε στὸ ποταμάκι κι' ἐβάζε τὸ πόδι τῆς πάνω στὴ γέφυρῶν.

Ἀφῆσε ξαφνικὰ μιὰ φωνή: δυὸ σανίδες εἶχαν ὑποχωρήσει στὸ θάρος τῆς. Ἐχάσε τὴν ἰσορροπία τῆς κι' ἔπεσε μέσα στὸ ποταμάκι, πού εἶχε κάπως φυτρώσει ἀπ' τίς τελευταῖες βροχές.

Ἐβρεξε τὰ ροῦχα τῆς καὶ — τὸ σπουδαιότερο — στραγούλισε τὸ πόδι τῆς στὸν ἀστράγαλο.

Δὲν μποροῦσε νὰ σαλέψῃ κι' ἐβλεπε τίς φωνές.

Στὴν ἀρχὴ δὲν τὴν ἀκουσε κανεὶς. Τέλος δυὸ μαθήτριες φάνηκαν νὰ τρέ-

χουν πρὸς τὸ μέρος τῆς καὶ τὴν βοήθησαν νὰ βγῇ.

Στηρίχτηκε στὸν ὦμο τῆς καθεμιάς καὶ σόρθηκε ὡς τὸ σπιτί. Πονοῦσε ὁμῶς τρομερὰ κι' ἔπρεπε ἀνάσθητε σὲ μιὰ πολυθρόνα.

Ὁ γιατρὸς τῆς διέταξε ἀπόλυτη ἀκίνησια γιὰ δεκαπέντε μέρες.

Αὐτὸ τὴν ἀπέλπιζε τὴν κυρία Ἐριώ. Εἶχε εὐθὺν καὶ ἔπρεπε νὰ ἐπιβλέπῃ τίς μαθήτριές τῆς. Ὅπως δὴ ποτε ἡ Ζίνα ἔμεινε κοντὰ τῆς καὶ τῆς πρόσφερε κάθε ὑπηρεσία.

Ἡ Ἐλίσα Κράντον δὲν παρέλειψε νὰ κάμῃ τὴν παρατήρησή τῆς:

— Κοίτα τὴν πονηρὴ τὴ Φιροστὰ: Μ' αὐτὸ πὸς κάνει, ὑποχρεώνει τὴν

πέση; θέλει φτιάξιμο ἀπ' τὴν ἀρχή; Ὁ κηπουρὸς κούνῃς τὸ κεφάλι.

— Ὅχι, κυρία, ἀπεναντίας ἡ γέφυρα εἶναι πολὺ γερή... Συμβαίνει κατὰ χειρότερο.

Χαμήλωσε τὴ φωνή κι' ἐξακολούθησε.

— Χωρὶς νὰ φαίνονται, τρεῖς σανίδες ἦταν πριονισμένες. Τὸ παρατήρησα καθὼς τίς μάζευα. Κοιτάξτε ἡ ἴδια καὶ θὰ βεβαιωθῇτε.

Κι' ἔδωσε στὴν κυρία Ἐριώ τίς σανίδες. Ἐκείνη τίς κοίταξε καλὰ, κι' ὕστερα, ἀμίλητη, τίς γόρισε στὸν κηπουρὸ.

Σκέφθηκε μιὰ στιγμή κι' εἶπε:

— Γιάννη, μὲ κάνεις καὶ τὰ χάνω.

Γιατὶ νὰ πριονίσουν τίς σανίδες; Ποιὸς ἤθελε νὰ πέσω ἐγὼ στὸ νερό;

— Ὅχι μόνο σεις, μὰ κι' ἄλλοι. Ἴσως δὲν τὸ φαντάστηκαν πὼς σεις ἔχασατε ἡ πρώτη πὸς θὰ περνοῦσατε.

Καὶ κουνώντας τὸ κεφάλι, ἐπρόσθεσε:

— Ἐρῶ κι' ἐγὼ τί νὰ πῶ μ' αὐτὰ τὰ κορίτσια; Μαλώνουν κι' ἡ μιὰ δὲ χωνεῖ τὴν ἄλλη γιὰ πράγματα τιποτένια. Τὰ αἷμα δὲν τὰ ξέρω, μὰ ὅτι οἱ σανίδες πριονιστήκαν, εἶναι φῶς φανερό. Καποια, φαίνεται, θέλησε νὰ κάμῃ γοῦστο... ἢ καὶ νὰ ἐκδικηθῇ.

— Καλὰ, ἔκαμε ἡ κυρία Ἐριώ. Ἐλπίζω ἀκόμη πὼς δὲν ἔχεις δικιο. Ἀφῆσε ὁμῶς ἐδῶ τίς σανίδες καὶ θ' ἀρχίσω ἀναρίσεις. Στὸ μεταξὺ κοίταξε νὰ διορθώτῃ τὴ γέφυρα.

— Πηγαίνω, κυρία.

Κι' ἔκαμε νὰ φύγῃ. Μὰ ἡ διευθύντρια τὸν κράτησε λίγο ἀκόμη, σὰν ἀπὸ κάποια ἀμφιβολία, καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἀς σκεφθοῦμε λιγάκι, φίλε μου. Μοῦ φαίνεται πὼς βιάστηκες νὰ κατηγορήσῃς τίς μαθήτριές μου. Ἐνας ἕνας δὲν μποροῦσε νὰ τροπώσῃ στὸν κήπο καὶ νὰ κἀνῃ, ὅτι θέλει; Ὑπάρχουν

Ἡ κυρία Ἐριώ ἔχασε τὴν ἰσορροπία τῆς... (Σελ. 145, στ. α')

κυρία κι' ἀργότερα δὲ θὰ φοβάται τι μωρίες.

Ὡστόσο ἡ γέφυρα ἔπρεπε νὰ ἐπιδιορθωθῇ, γιὰ νὰ μὴ γίνουν κι' ἄλλα δυστυχήματα.

Ἡ κυρία Ἐριώ φώναξε τὸν κηπουρὸ καὶ τοῦ ἔδωσε τίς κατάλληλες ὁδηγίες. Ἐκεῖνος μάζεψε τὰ ἐργαλεῖα του καὶ κατέβηκε στὴν ἀκρὴ τοῦ κήπου.

Μὰ δὲν εἶχαν περάσει δέκα λεπτά καὶ νὰ τος, ξανάρχεται λαχανιασμένος καὶ μὲ ὅψῃ καταταραγμένη.

Κρατοῦσε στὸ χέρι μερικὰ σανίδια.

— Κυρία, ἔχω νὰ σὰς πῶ σοβαρὰ πράγματα, εἶπε.

— Τι ν' αὐτὰ τὰ σοβαρά; ρώτησε ἡ διευθύντρια. Ὅλη ἡ γέφυρα κινδυνεύει νὰ

τόσοι και τόσοι κακοποιοί άνθρωποι!

—Ο γέρος όμως δεν συμφωνούσε:
—Όχι, κυρία. "Αν κανείς έμπαινε μέσα κρυφά τη νύχτα, θα βρίσκαμε τ' αχνάρια του. Τότερα, έχουμε σκυλιά, που όταν φυλάνε, είν' άγρια σά λυκοί. Μά έκτος απ' αυτά όλα, ένας κακός άνθρωπος δεν θάκανε κάτι που δε θα το χρησιμοποιε σε τίποτα.

Η λογική του κηπουρού νίκησε την κυρία 'Εριώ!

—Έχεις δικιο, καθώς φαίνεται, αναστέναξε.

Ο Γιάννης υποκλίθηκε, έχωσε το κασκέτο στο κεφάλι και βγήκε.

Όταν έμεινε μόνη, η κυρία 'Εριώ βοθύστηκε σε σκέψεις.

Μ' όλα εσα είπε στον κηπουρό, είχε την πεποίθησή πως «κάποιο λάκκο είχε ή φάδα».

Ποιόν ήθελεν άραγε να βλάψουν; Ποιό κοριτσάκι χεράκι είχε έτοιμάσει αυτό το θλιβερό έπεισόδιο; Και με ποιό σκοπό;

Έξέτασε το ζήτημα απ' όλες του τις μεριές, μά δίχως νάβρη τη λύση του.

Τέλος τράβηξε κοντά στην πολυθρόνα της το τραπέζι με τη γραφική όλη και πάνω σ' ένα φύλλο χαρτιού έγραψε, με καθαρά στερογυλά γράμματα, τις γραμμές:

«Με σκοπό που δεν τον ξέρω, μία ή και περισσότερες απ' τις μαθήτρές μου, χλάσαν τη γέφυρα που είναι στην άκρη του κήπου.

Τις θεωρώ ίκανές να κάτουν μιάν άνοησία, όχι όμως κι' ένα έγκλημα. Γιαυτό παρακαλώ θερμά κείνες που έκαναν την άπερίσκεπτη αυτή άστειότητα, να το φανερώσουν. Δε θα θέλουν βέβαια, έχω πεποίθηση σ' αυτό, να τιμωρηθούν άλλες συμμαθήτρές τους, έντελώς άθες.

»Περιμένω λοιπόν την δμολογία. Κι' αν ως αύριο το βράδυ δεν έχει δμολογήσει καμιά, θ' αναγκασθώ να τιμωρήσω όλη την τάξη. Καμιά από σάς δε θα θελήσει, καθώς έλπίζω, να βρεθώ στην τόσο δυσάρεστη θέση να πάρω μία τέτοια απόφαση».

Τη στιγμή εκείνη, καθώς σήκωσε τα βλέμματά της και κοίταξε προς το παράθυρο, είδε τη Ζίνα και τη Θιμαδό να περνούν μαζί.

Κρατούμενες απ' το χέρι, μιλούσαν με πολύ ενδιαφέρο, αλλά με φωνή χαμηλή.

Ξαφνικά, απ' το μυαλό της διεσθύντρις πέρασε μία όποφία.

«Η Ζίνα κι' η Θιμαδό, συλλογίστηκε, περιού τις ώρες τους μαζί, μακριά απ' τα παιχνίδια των άλλων. Αντιπαθόνε την 'Ελίσα Κράντον και μερικές άλλες. Αυτό τόχω παρατηρήσει.

Άραγε μήπως θέλησαν να έξασφαλίσουν από άδ' άκριτες έπισκέψεις το καταφύγιό τους, για να διαβάζουν εκεί, να μιλούνε και να κεντούνε με ήσυχία; Και σκέφτηκαν να κάμουν δυσκολοπέραστο το γεφύρι; .. Άνοησία! Έπειτα μία τέτοια όπόθεση δεν είναι καθόλου σύμφωνη με την ιδέα που έχω σχηματίσει για τη Ζίνα. Είναι λιγάκι παράφορη, μά εθηνική κι' ειλικρινής.»

Στο νοδ της ήρθε τώρα η εικόνα της Θιμαδό, σβέλτη και λυγρή, όπως όλοι οι όμόφυλοί της.

Οι Άσιανοί δεν είναι συχνά δειλοί και ύπουλοι στην έκδική τους; Όταν θέλουν να κάμουν κάτι κακό, πάντα δεν προτιμούν το σκοτάδι παρά το φως;

Σιγά-σιγά η όποφία μεγάλωνε, γινόταν πεποίθηση κι' η ιδέα αυτή δεν ξεκολλούσε πιό απ' το μυαλό της κυρίας 'Εριώ:

—Δίχως άλλο η μικρή 'Ινδή τόχει κίμει. Καθε άλλη άναζητηση είναι περιττή.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΓ'.

Η κατηγορία.

Η ήμερα πέρασε και το έπεισόδιο του γεφυριού ήταν η γενική συζήτηση. Οι μαθήτρες δεν είχαν πιά στο νοδ τους μήτε παιχνίδια μήτε μαθήματα.

Η κυρία 'Εριώ απ' την πολυθρόνα της άκουγε όλες τις συζητήσεις κι' έδλεπε όλα τα κορίτσια.

Σε μία στιγμή, είδε την 'Ελίσα Κράντον να σπρώχνει τον άγκώνα της Θιμαδό και την άκουσε να της φιθορίζει:

—Όμολόγησε το λοιπόν, να ιδής πόσο θ' ανακουφισθής... Δεν είναι σωστό να τιμωρηθούμε όλες μας για να σωθής εσύ, εσύ κι' η Ζίνα.

Η Θιμαδό θυμωμένη δαμαρτυρήθηκε. Η 'Ελίσα χαμογέλασε κι' είπε:

—Είδες τι τοιχοκόλλησε η Κυρία. Άν ως αύριο δεν ανακαλυφθί ό ένοχος, όλες μας θα τιμωρηθούμε.

—Και τι θές να κάμω εγώ; φώναξε η Θιμαδό. Δεν μπορώ να δμολογήσω ένα σφάλμα που δεν τόκαμα!...

Μά η φυσιογωμία της ήταν ταραγμένη και τα δάχτυλά της έπαιζαν νευρικά.

—Αυτή είναι, σκέφτηκε η διεσθύντρια, αυτή είναι, χωρίς άλλο.

Τη στιγμή που η κυρία 'Εριώ κατέληγε σ' αυτό το συμπέρασμα, φάνηκε η καμαριέρα, κρατώντας ένα πράγμα κρυμμένο κάτω απ' την ποδιά της. Έπριξε γύρω της μία ματιά, κι' όταν βεβιωθήκε πως κανείς άλλος δεν ήταν εκεί μέσα, παρουσίασε στην κυρία της ένα πρίονι, λεπτό σαν κλωστή, σαν αυτό που μεταχειρίζονται η λεπτοουργοί.

Η κυρία 'Εριώ χλώμιασε.

—Πού τόβρες αυτό; φώναξε.

—Στο συρτάρι της δεσποινίδος Θιμαδό. Ήταν κρυμμένο κάτω από μία μπλούζα από μουσελίνα.

Η διεσθύντρια δεν έδγαλε μιλιά. Τότε η ύπηρετρια είπε τη γνώμη της:

—Έγώ δεν έχω έμπιστοσύνη σ' αυτούς τους ανθρώπους... Ένας Θεός ξέρει από ποδ προέρχονται... Μήπως πήγε κανείς σά μέρη τους, στην άλλη άκρη της γής, να ιδί τι κάνουν;

Με μία ματιά η κυρία 'Εριώ της έκοψε τη φλυαρία. Πήρε το πριονάκι, το κοίταξε καλά κι' ύστερα είπε:

—Πες στη δεσποινίδα Θιμαδό νάβρη έδω!

Σε λίγο, το λεπτό κεχοιμπαρένιο προσωπάκι της μικρής 'Ινδής προέβλε στην πόρτα.

—Με θέλετε τίποτα, κυρία;

—Ναι παιδί μου. Το γνωρίζεις αυτό το πράγμα;

Και, κοιτώντας την βαθιά μεσ' σά μάτια, της έδειξε το πριονάκι.

—Τι ν' αυτό; ψιθύρισε η Θιμαδό.

Χωρίς δισπισία, πήρε το εργαλείο και το δοκίμασε πάνω στο δάχτυλό της. Εύθως μία κίγκνη γραμμή φάνηκε πάνω στο λεπτό της δέρμα.

Η κυρία 'Εριώ την κοιτούσε προσεχτικά. Η μικρή έδγαλε το μαντήλι της και σκούπισε το αίμα. Έστερα είπε:

—Πρώτη φορά το έλεπω τετοιο πράγμα, κυρία...

—Είναι πρίονι...

Το διαστραπτικό έέμμα της διεσθύντρις έκαμε τη μικρή να ταραχθή. Ξαφνικά της ήρθε η ιδέα πως είχε γίνει αντικείμενο όφίας, κι' εύθως μία ταραχή την κυρίεψε.

Γονάτισε πλάι στην πολυθρόνα και τα δάκρυά της έτρεξαν ποτάμι.

(Έπεται συνέχεια)

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΗΝ ΑΥΓΗ ΣΤΟΝ ΚΑΜΠΟ

Ο ήλιος απ' τον ούρανό λάμψη χρυσή σκορπίζει, σαν έναν ήχο φωτεινό, φωνή που λαμπυρίζει.

Απ' τάνθια πνέουν μοσκοβολίες στον πρωϊνόν άγέρα, θαρρετές παρθενικές ψυχές πώς σελίζουν τον αϊθέρα.

Σε κάθε κλώνο και πουλί στη φυλλωσιά κρυμμένο, χαρούμενο γλυκολαλεί και παραπονεμένο.

Και σμίγουν οι κελαιδισμοί πνοές λαχταρισμένες, σαν άλλου κόσμου μουσική σαν μελωδίες χαμένες...

ΜΑΡΙΝΟΣ ΣΙΓΟΥΡΟΣ

ΑΠΟ ΤΟ ΜΙΚΡΟΚΟΣΜΟ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

ΜΙΚΡΟ ΜΑΘΗΜΑ

Ήσαν γερμένοι πιά ο ήλιος.

Ο θεός είχε καθήσει κάτω στην άμμο και κρατούσε την καλαμμένα του πετανιά που είχε ρίξει στη θάλασσα, όταν ο Γιαννάκης φάνηκε από το σπίτι έπάνω, άποτελειώνοντας το άπογευματινό του φωμί. Καθώς πλίσιασε, ο θεός του άκανε νόημα με το χέρι να μην άρχισι να ρίχνει πέτρες στη θάλασσα, ούτε να κάνη κρότο, γιατί έκτεινη την ώρα κάποιος φάρι, και μεγάλο μάλισα, έσαιμπούσε τ' άγκρίστρι.

Άμέσως έκτεινος με γρήγορα βήματα τραβήχτηκε στην άλλη άκρη της άμμουδ' εκεί άρχισε να βάζει μπροστ' ένα σχέδιο που το μεσημέρι του ήρθε στο νοδ: μόνος του να χτίσι ένα μώλο που να τραβή άρκετά βαθιά στη θάλασσα μέσα. Παιδεύτηκε λίγη ώρα, κουβαλώντας φάκια και πέτρες μεγάλες που έσκέπαζε με άμμο, μά ο μώλος δεν προχωρούσε και πολύ γρήγορα: το κώμα, ξεσπώντας κάθε φορά πάνω σ' αυτό το έμπόδιο, έπαιρνε την άμμο και σκόρπιζε τα φύκια. Γρήγορα βρεθήκε τ' άφησε με δσην εύκολία ένα παιδί παρατάει το παιχνίδι του άμα κουρασθή, και θέλησε να προχωρήσει μακρότερα, στην ποταμιά για περίπατο: έκτεινη όμως τη στιγμή ο θεός του τον φώναξε:

—Γιαννάκη, έλα να ιδής τί έπιασα!

Χαρούμενος ο Γιαννάκης έτρεξε γρήγορα: στην άμμο έπάνω σπάρσε ένα φάρι.

—Τι μεγάλο που είναι, θεέ! Και τί φάρι είναι;

—Μελανούρι: με παίδεψε άρκετά το άφιλότιμο! Χλάλι του όμως! το βράδυ θα είναι θαυμάσιο φητό.

—Αναλαμβάνω να το μαγερέψω εγώ μόνος μου.

—Βέβαια, για νάρχισι η θεία Μαρία να φωνάζι πως της χαλάς τη φωτιά και τα έύλα...

Το φάρι λαχτάριζε άκόμα χάμω στην άμμο πεταγμένο: άνιγε κάθε τόσο το στόμα του ζητώντας νάναςάνη: ο Γιαννάκης κουβεντιάζοντας όλοένα, το κοίταζε. Άξαφνα το συμπόνεσε βαθιά: πόσο βασανίζόταν! και, το χειρότερο: σε λίγο θα πέθινε. Μήπως όμως δεν είχε γονείς κι' άδέρφια, μη δεν είχε το δικαίωμα να ζήσι;

—Τι συλλογίστηκε, Γιαννάκη, πρώτ' έζε χαμογελώντας ο θεός, και δολώνοντας πάλι τ' άγκρίστρι.

—Θεέ, κάμε μου τη χάρη, ρίξε το φάρι ξανά στη θάλασσα, να ζήσι το

καϊμένο: ιδές πως υπαράζει, πως άνοίγει το στόμα του!...

—Μπα; έκαμε έκτεινος: και τί θα ρίξι το βράδυ;

—Δεν με νοιάζει! τρώω κάτι άλλο.

—Κανένα κοτόπουλο βέβαια, είπε ο θεός κάπως είρωνικά: μά μήπως κι' αυτό δεν έχει ζωή; και το άρνάκι που φάγες το μεσημέρι, δεν έπρεπε να ζήσι; η ο σκυφάτος που σ' έφερα χθές βράδυ κι' έφαγες φητό; Έ, παιδί μου, είπε σε λίγο σοβαρός: είσαι πολύ μικρός άκόμα, με καιρό όμως θα μάθης πως η ζωή δεν είναι τίποτ' άλλο παρά πόλεμος και πόλεμος φριχτός, όχι μόνο προς τα ζώα, αλλά και μεταξδ των ίδιων των ανθρώπων! Άς είναι τώρα, στάσου παράμερα μην άγκισρώσω κι' έμένα τώρα, είπε ρίχνοντας την καλαμμένα του.

Ο Γιαννάκης τράβηξε μόνος του κατά την καλαμιά: τα λόγια του θεού του τον είχαν αναστατώσει: Ναι βέ-

βαια, είχε δικιο: και το άρνάκι είχε δικαίωμα ζωής, και το πουλάκι το καϊμένο θα το περίμεναν το βράδυ τ' άδέρφια του να κοιμηθούν μαζί: δεν θα το ξανάδλεσαν όμως πιά: το είχα σκοτώσει, και το είχαν σκοτώσει για να φάη αυτός. Φρίκη! Πάντα το φαί τώδλεπε μαγερεμένο κι' αν και ήξερε ότι το κρέας που έτρωγε ήταν κάποτε ενός ζωντανού άρνιου ή πουλιού, ποτέ του δεν είχε σκεφθή όπως σήμερα: τώρα όμως το ένοιωθε καλά.

Μά μήπως και τα χορταρικά που τρώμε δεν έχουν κι' ούτά ζωή; πως πρανίζουν άμα τους ρίξης νερό και κίτρινίζουν όταν δεν ποτιστούν; μήπως δεν τόχσε δείξει κάποτε κι' ο θεός του ένα μεγάλο βιβλίο με χρωματιστές εικόνες φυτών που περπατούσαν και κουνούσαν μόνα τα φύλλα των; Μήπως πολλά λουλούδια δεν άνοίγουν το βράδυ με τη δροσιά και κλείνουν το πρωί με την κάψη ή άντηλιά;

(Έπεται το τέλος) ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΚΡΙΑΗΣ

Η ΡΗΝΟΥΛΑ ΚΙ' Ο ΤΟΤΟΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Ι'

Άκουσε τις φωνές η Ρηνούλα, άφησε το κυνήγι της πεταλούδας κι' έτρεξε να ιδί τι μεγάλο κακό έπαθε πάλι ο Τοτός. Μά όταν άκουσε πως τον τσίμπησαν στο νυκν δεξ, άρχισε να τον κοροϊδεύει.

—Πώ, πώ, μιμί! πώ, πώ, βαβά! του έλεγε. Μά δεν ντρέπεσαι, καϊμένο, να κλαίς για τόσο πράμμα; Έτσι εύκολα κλαίνε οι άντρες; Μπα! σκουπίσου γρήγορα κι' έλα να κόψουμε κεράσια!

Ο Τοτός φιλοτιμήθηκε τότε να φανή «άντρας», έπαψε τα κλάματα, — να ποΰμε την αλήθεια, του άρεσαν και τα κεράσια, — κι' άκολούθησε τη Ρηνούλα στο δεντροκόκηπο.

Δοκίμασαν πρώτα να τινάξουν τις κερασιές, για να πέσουν κάτω τα κεράσια. Μά ήταν τόσο μεγάλες, που δεν κουνιόνταν καθόλου.

—Ανέβα συ στην κερασιά, είπε η Ρηνούλα του Τοτού: θα κόβης κεράσια και θα μου τα ρίχνεις στην ποδιά μου.

Ο Τοτός προσπάθησε, αγωνίστηκε να σκαρφαλώσει στο δέντρο, μά δεν το κατάφερε. Μόλις ανέβαινε λίγο στον κορμό, γλυ-

λώση στο δέντρο, μά δεν το κατάφερε. Μόλις ανέβαινε λίγο στον κορμό, γλυ-

στρούσε πάλι κάτω.

Η Ρηνούλα άρχισε πάλι τα δικά της:

—Μά πως είσαι έτοι μαθημένα τα παιδιά της χώρας; Ούτε 'ς ένα δέντρο να μη μπορήτε να σκαρφαλώσετε; Περίεργο πράμμα! Τα χωριά-

πουλα, άγόρια και κορίτσια, είμαστε πολύ πιο άβέλτα. Άς είναι!..

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΟΙ «ΕΥΡΩΠΑΙΟΙ» ΚΙ' ΕΜΕΙΣ

'Αγαπητοί μου,

ΥΤΕΣ τις ημέρες, ένας νεαρός μου φίλος γύρισε από τις «Ευρώπες», όπου είχε μείνει τρία χρόνια. Καλὴν ἰταλία ἔζησε, καὶ στὴ Γαλλία, καὶ στὴν Ἑλβετία, καὶ στὴν Ἀγγλία. Ἡ δουλειά του ἦταν νὰ τριγυρίζῃ καὶ νὰ βλέπῃ κόσμο. Ἔτσι, ὅπως δὲ ποντοπλάνητος δημοικὸς βασιλιάς, πολλῶν ἀνθρώπων εἶδεν ἄστεα καὶ νόον ἔγνω. Ἀλλὰ τὸ περίεργο εἶναι ὅτι, μ' αὐτὴ τὴν περιόδεϊα, δὲν ἔμαθε μόνο τοὺς ξένους ἐκείνους τόπους, παρὰ καὶ τὸν δικό του. Ἀν θέλετε μάλιστα, τὸν δικό του καλύψετε. Καὶ ἔχετε πῶς; Ἀπὸ τὴν ἰδέα πὺν ἔβλεπε κι' ἄκουγε νᾶχουν γιὰ μᾶς οἱ Εὐρωπαῖοι. Ἀπὸ τὴν ἐντυπώσεις καὶ τὴν κρίσεις πὺν τοῦλεσαν ἐκεῖ-πέρα γιὰ τὴν Ἑλλάδα κι' ἀπὸ τὴν συμπεριφορὰ πὺν ἔβλεπε νὰ δείχνουν 'ς αὐτὸν τὸν ἴδιο καὶ 'ς ἄλλους Ἑλληνες...

Ἔ, κάθε ἄλλο παρὰ ἐνθουσιασμένος γύρισε δὲ νεαρός μου φίλος. Τὸ μάθημα τοῦ φάνηκε σκληρό. Καὶ σὲ πολλὲς συναντήσεις μας, αὐτὲς τις ἡμέρες, μοῦ ἐμπιστεύθηκε τὴν πατριωτικὴν του ὁλήρη. Δὲν μᾶς λογαριάζουν πολὺ γι' «ἀνθρώπους» οἱ Εὐρωπαῖοι! Μᾶς θεωροῦν λαὸ παρακινῶν, φυλὴ δευτερεύουσα, σὰν τοὺς Τούρκους ἀπάνω-κάτω καὶ σὰν τοὺς Βλάχους. Μᾶς βάζουν πὺν χαμηλὰ κι' ἀπὸ τοὺς Σέρβους κι' ἀπὸ τοὺς Βουλγάρους. Κι' ἔχουν γιὰ μᾶς μιὰ δυσπιστία, πὺν δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ μᾶς πληγῶνῃ βαθεῖα. Τὴν ἐξυπνάδα μας δὲν τὴν ἀνοῦνται, ἀλλὰ τὴν θεωροῦν μᾶλλον πονηριά. Μᾶς λείπει, λένε, ἡ ἀληθινὴ μόρφωση, ἡ ἀνατροφὴ, ἡ εὐγένεια, δὲ πολιτισμός. Πολὺ ἀμφίβολη τοὺς φαίνεται ἡ ἠθικὴ μας ὑπόσταση, ἡ εὐθύτης τοῦ χαρακτῆρα μας. Καὶ μᾶς ἔχουν ἱκανοὺς γιὰ κάθε κατεργαριά!

Φυσικά, οἱ περισσότεροί μας ἀγνοοῦν. Ἔχουν ἀπλῶς πῶς ὑπάρχουν σιὸν κόσμος Ἕλληνες ὅπως ὑπάρχουν καὶ Κινέζοι. Πολλοὶ μάλιστα μᾶς νομίζουν καὶ γέροντες: «Α, νὰ, ἡ Ἑλλάδα... στὴν Ἀνατολή... ἐκεῖ-κοντὰ στὴν Κίνα...» Μὰ ὅσοι μᾶς γνωρίζουν, εἴτε ἀπὸ κοντὰ εἴτε ἀπὸ μακριά, τέτοια κακὴ ἰδέα ἔχουν. Οἱ φημισμένοι, οἱ φιλέλληνες, ἐκεῖνοι πὺν μᾶς θεωροῦν, ἂν ὅχι ὁμοίους μὲ τοὺς Εὐρωπαῖους, ἀλλ' ἀνώτερους ἀπὸ τοὺς ἄλλους Βαλκανικοὺς καὶ τοὺς Ἀνατο-

λίτες, μετριοῦνται στὰ δάχτυλα καὶ χάνονται μέσα στὸ πλῆθος τῶν ἄλλων. Εἶναι θλιβερό, εἶναι ἀπελπιστικό!

Ἐγὼ δὲν ἔμεινα ποτὲ στὴν Εὐρώπη. Οὐτ' ἐγνώρισ' ἄλλους Εὐρωπαῖους ἀπὸ καμμιὰ εἰκοσαριά Ἑλληνομαθεῖς, γνώστες τῆς Λογοτεχνίας μας καὶ τῆς ζωῆς μας, — εἴτε ἀπὸ μακριὰ εἴτε ἀπὸ κοντὰ, — πὺν εἶχαν κι' ἔχουν τὴν καλύτερη ἰδέα γιὰ τὴν Ἑλλάδα. Δὲν μπορῶ λοιπὸν νὰ βεβαιώσω πῶς ἡ ἀντίληψη τοῦ νεαροῦ μου φίλου εἶναι σωστὴ καὶ πῶς πράγματι βασιλεύει στὴν Εὐρώπη ὅλη αὐτὴ ἡ προκατάληψη ἐναντίον μας. Τὴν ἀκουσα ὅμως τόσες φορὲς, ἀπὸ τόσους ἄλλους πὺν ἔζησαν καιρὸ στὴν Εὐρώπη, ὥστε πρέπει νὰ συμπεράνω πῶς δὲν εἶναι δλότελα λανθασμένη. Τελευταῖα ἀκόμα ἕνας ἔμπορος ἐδῶ μοῦ παραπονιόταν πῶς οἱ Εὐρωπαῖοι, ὅταν πρόκειται νὰ ἐπιτελοῦν μιὰ ἐμπορικὴ παραγγελία ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, γυροῦν τέτοιες ἐγγυήσεις, βάζουν τόσο βαρεῖς ὁρους, πὺν νομίζει κανεὶς πῶς ἔχουν νὰ κάμουν τοῦλάχιστο μὲ κλέφτες. Κι' ἐπρόσθεσε: «Δὲν πιστεύω νὰ φέρουνται ἔτσι καὶ μετὰξὺ τους. Ὁ Γάλλος ἐμπιστεύεται τὸν Ἰταλὸ κι' ὁ Ἰταλὸς τὸν Γάλλο. Κανεὶς τους ὅμως δὲν ἐμπιστεύεται τὸν Ἑλληνα. Γιατί...»

Εἶναι θλιβερό, λέω κι' ἐγὼ σὰν τὸ νεαρό μου φίλο, εἶναι ἀπελπιστικό! Ἀλλὰ ποῖος μᾶς φταίει; — Ἐμεῖς οἱ ἴδιοι! Ἀκοῦστε αὐτὴ τὴ μικρὴ ἱστορία. Μιὰ φορὰ, στὴν πατρίδα μου, εἶχα φίλο ἕνα νέο Γερμανό, πὺν μοῦ ἔκανε γερμανικά καὶ τοῦ ἔκανα ἑλληνικά. Κάποτε δώσαμε ραντεβού δὲν θυμοῦμαι πῶς καὶ γιατί, τὸν γέλασα: δὲν ἔπῃγα καὶ τὴν ἄλλη μέρα δὲ Γερμανὸς δὲν μοῦ παραπονέθηκε μόνο ἀλλὰ καὶ μ' ἔβρισε: «Ἔτσι, μοῦ εἶπε, σεις οἱ Ἕλληνες κρατεῖτε τὸ λόγο σας;» Μοῦκαν' ἐντύπωση. Κατάλαβα πῶς κι' ἐν' ἀπλὸ φιλικὸ ραντεβού, δοσμένο γιὰ περίπατο, γιὰ διασκέδαση, γιὰ κουβεντιούλα, ἀποτελεῖ λόγο τιμῆς πὺν δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸν ἀδειήσῃ. Κι' ἀπὸ τότε προσέχω καὶ σ' αὐτὰ τὰ σήμαντα σὰ νᾶταν τὰ πὺν σημαντικά.

Ἀλλῃ φορὰ πάλι, ἕνας φίλος μου, πὺν ἔλειπε στὴν Εὐρώπη, μοῦ ἔστειλε ἀπὸ κεῖ ἕνα γράμμα γιὰ νὰ μὲ ρωτήσῃ κάτι πὺν τοῦ χρειάζονταν. Τὸ θεώρησα ἀσήμαντο, τὸ παραμέλησα, δὲν τοῦ ἀπάντησα καθόλου. Ὅταν γύρισε, τὸν ρώτησα πῶς πέρασε στὸ ταξίδι. Κι' ὁ φίλος μου μοῦ ἀποκρίθηκε: «Οἱ Εὐρωπαῖοι!.. Ἀ, τί ἀνθρώποι, τί ἀνθρώποι!.. Γράφουν, φίλε μου, γράφουν!» Ἦταν ὑπαινυγμός. Ἦθελε νὰ μοῦ πῇ: Εὐρωπαῖος νὰ λάβῃ γράμμα μ' ἐρώτηση

καὶ νὰ μὴν ἀπαντήσῃ; Μόνο ἕνας Ρωμὸς εἶναι ἱκανὸς νὰ κάμῃ τέτοιο πράγμα!

Ἔ, λοιπὸν αὐτὰ τὰ μικροπράγματα μᾶς κακοσυσταίνουν στοὺς ξένους, πὺν ἔρχονται σ' ἐπικοινωνία μαζί μας. Συνηθισμένοι ὅπως εἶναι αὐτοί, συμπεραίνουν: «Ἀνθρώπος πὺν σοῦ δίνει ραντεβού καὶ δὲν ἔρχεται, ἀνθρώπος πὺν τοῦ γράφεις καὶ δὲν σοῦ ἀπαντᾷ, εἶναι ἱκανὸς καὶ νὰ σὲ κλέψῃ!..» Τὸ συμπέρασμα μπορεῖ νὰ εἶναι ὑπερβολικό, δὲ Εὐρωπαῖος ὅμως τὸ βγάζει. Κι' αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ ξέρουμε καλὰ: Ἡ ἐλαχίστη ἀπάτη, ἡ ἐλαχίστη ψευτιά, ἡ ἐλαχίστη ἀμέλεια, ἡ ἐλαχίστη προσοχή, δὲν μᾶς εἶναι συχωρεμένα. Καὶ γιὰ νὰ εἴμαστε τόσο «ἀφρογοὶ ἱππότες» μὲ τοὺς Εὐρωπαῖους, πρέπει πρῶτα πρῶτα νὰ συνειθίσουμε νὰ εἴμαστε μετὰξὺ μας. Τὸ νὰ μᾶς νὰ εἶναι νὰ καὶ τὸ ὅχι μᾶς ὅχι. Δώσαμε λόγο νὰ εἴμαστε τὴν τάδε μέρα καὶ τὴν τάδε ὥρα στὴν κορφή τῆς Πεντέλης; Νὰ εἴμαστε μὲ κάθε θυσιᾶ. Λάβαμε ἕνα γράμμα; Νὰ παντήσουμε πὺν νὰ χαλάσῃ δὲ κόσμος. Ἀναγκαστήκαμε κάποτε νὰ φανόμῃ ἀσυνεπεῖς; Ἀς μὴν ποῦμε τοῦλάχιστο ψέμμα. Ἀπ' αὐτὰ τὰ μικροπράγματα, βλέπετε, κρινόμαστε. Κι' αὐτὰ τὰ μικροπράγματα πάλι μᾶς συνειθίζουν νὰ εἴμαστε ἀκριβεῖς, τίμιοι καὶ σὲ μεγάλα.

Προσέχετε καλὰ σεις πὺν εἰστε νέοι! Ἐμεῖς οἱ παλιοί, ἀπὸ κακὴ συνήθεια, λέγαμε κάπου-κάπου κι' ἕνα «ὦ, ἀδελφέ, δὲ βαριέσαι!» Σίτς μὴν τὸ λέτε, μὴν τὸ πῆτε ποῖε. Γιὰ τίποτα! Πρέπει νὰ γίνετε ἄλλοι ἀνθρώποι, διαφορετικοὶ ἀπὸ μᾶς. Κι' ἡ γενεὰ ἡ δική σας, προχωρημένη, φωτισμένη σὲ ὅλα, ἂς κάμῃ τοὺς «Εὐρωπαῖους» νὰλλάξουν γνώμη γιὰ τοὺς Ἕλληνες, πὺν ἔχουν τόσο μεγάλα προτερήματα, μὰ πὺν καὶ λίγα μικροελαττώματα τοὺς τὰ σκεπάζουν, τοὺς τὰ χινοῦν...

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΕΛΠΙΔΑ

Θεόσταλτο πουλι ἀπ' τὸν οὐρανό, πετάει στὴν μέση, τρέχει στὴν ἄλσιν, διαβαίνει θάλασσα, λιβάδι καὶ βουνό, περνᾷ ἀπ' τὸ σπῆτι τὸ μικρὸ καὶ τὸ μεγάλο.

Μοιάζει ἀγγελουδί ἄσπρο, φρεσνῶτό, πὺν τὴ ζωὴ μας στέκει καὶ φυλάει. Σὰν πλησιάζει, δίδωκε τὸ κακό· ἀφίνει πίκρα στὴν ψυχὴ μας, σὰν πετάει.

ΜΗΤΣΑ Α. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

Ο ΒΡΑΧΟΣ ΤΩΝ ΓΛΑΡΩΝ

[Μυθιστόρημα τοῦ 'Ακαδημαϊκοῦ JULES SANDEAU].

ΙΑ'. (Συνέχεια)

«Ἐχεις δίκιο, ἀγαπητέ! Ἀῤριο θάρρῳ κι' ἐγὼ χωρὶς ἄλλο στὸ τραπέζι. Ἡ ἀῤριανὴ θάνατι ἡ καλύτερη μέρα τῆς ζωῆς μου. Ἐννοία σῆς, παιδιά, μὴ σὰς μέλει κι' ἐγὼ εἶμαι δῶ! Καλὴ ἀντάμωγῃ αῤριο στὸ τραπέζι. Καὶ τώρα πηγαίνετε στὸ καλὸ. Θέλω νὰ μείνω μόνος. Θέλω νὰ ξαπλώσω λίγο μέσῃ σ' αὐτὴ τὴ βάρκα καὶ νὰ συλλογιστῶ, νὰ ἐτοιμάσω τὸ λόγο πὺν θὰ βγάλω αῤριο στὴ γιορτῇ.

«Μεγαλειότατε, εἶπε τότε ὁ Κοικουίνος μαλακά· καλύτερα νὰ πλαγιάσῃς στὸ κρεββάτι σου. Ἡ βάρκα δὲν εἶναι μέσῃ στὸ βῆσις σου καὶ τὸ Σύνταγμα λέει πῶς ὁ βασιλιάς δὲν μπορεῖ νὰ θῷλῃ τὸ πόδι του ἔξω. Ἀν ἐπιτρέψῃς, ἐρχόμαστε μαζί σου ὡς τὸ παλάτι.

Καὶ λέγοντας αὐτά, ὁ Κοικουίνος ἔσκυψε, σήκωσε τὸν πουπουλένιο μανδύα καὶ τὸν ἔρριξε στοὺς ὤμους τοῦ βασιλιά. Ἔτσι ἐκίνησαν ὅλοι γιὰ τὸ παλάτι. Ὁ προπάππος μου πήγαμε μπροστὰ κι' οἱ ἄλλοι πίσω του, ἀπὸ κοντὰ ὅμως καὶ τὰ μάτια τους τέσσερα μὴν τόχῃ καὶ τοὺς ἐσφύγη.

Ὁ βασιλιάς εἶχε τὴν ἐλπίδα του στὸν Πιπιλουλό. Δὲν ἐπιστεῖς ποτὲ πῶς κι' αὐτὸς θὰ φαίνονταν ἀχάριστος καὶ θὰ ἔσχευε τὰ τόσα καλὰ πὺν τοῦ εἶχε κάνει. Καθὼς ζῶγαν λοιπὸν στὸ παλάτι, γύρισε ὁ βασιλιάς καὶ μὲ τὸ σοβαρὸ του ἔκανε νόημα στὸν Πιπιλουλό νὰ πάῃ κοντὰ του. Ὁ Πιπιλουλό ἔρριξε ἁμέσως. Καὶ πήγαμε πλάι-πλάι, ὁ βασιλιάς σοβρὸς καὶ συλ-

«Ἐσβυσε τὸ κερί του...»

λογισμένος, ὁ Πιπιλουλό ἤσυχος καὶ γελαστός.

«Πιπιλουλό, τοῦ εἶπε τότε ὁ βασιλιάς σιγὰ-σιγὰ καὶ χωρὶς νὰ γυρίσῃ τὸ κεφάλι γιὰ νὰ μὴν καταλάβουν οἱ ἄλλοι. Πιπι-

λουλό, θυμάσαι πόσα καλὰ σοῦ ἔχω καμωμένα; Ἀν τὰ ἔσχα-ς, εἶσαι ὁ πὺν ἀφιλότιμος ἀπ' ὅλους σου τοὺς πατριώτες! Εἰδὲς πῶς σὲ εἶχα ἐγὼ σὰ φίλο μου κι' ὅχι σὰ δοῦλο. Σὲ σένα ἄρινα τὰ πφάια μου, ὅτι γλυκὴ κι' ἂν ἔτρωγες, πάντα σοῦ ἔδινα τὸ μερετό σου. Πόσες φορὲς σ' ἐτοκάωσα νᾶχῃς ἀνοιχτὰ τὰ σορτάρια μου καὶ νὰ μοῦ ρημάξῃς τὰ φαγιά μου; Πόσα μπουκάλια γάλα καὶ νερόμελι μοῦ ἤπιες ὡς τώρα; Ἐγὼ σ' ἔβλεπα καὶ δὲν ἐθύμωνα· μόνο σ' ἐμάλωνα γελώντας, γιὰ τὴν κλέβῃς πράγματα πὺν ἦταν... δικά σου. Ἀμα ἐρχόσουν, ἀνοίγε ἡ καρδιά μου· ὅταν ἀργούσες νὰ φαῖς, σὲ προσκαλοῦσα. Ὅτι εἶχα στὴν καρδιά μου, στέλεγα καὶ σὺ ἤθερες ὅλα μὲ τὰ μουστικά. Παντοῦ σὲ εἶχα στὸ πλευρό μου, καὶ στὰ βασιλικά τραπέζια καὶ στὰ πανηγύρια. Κι' ὅσοι μᾶς ἔβλεπαν μαζί, ἔλεγαν πῶς καὶ σὺ εἶσαι ἀπὸ βασιλικά αίμα... Λοιπὸν, Πιπιλουλό, ὅστερ' ἀπ' ὅλ' αὐτὰ τὰ καλὰ πὺν εἶδες ἀπὸ μένα, θὰ σοῦ βεστάξῃ ἡ καρδιά νὰ ἴδῃς τὸ βασιλιά σου, τὸν ἀφέντη σου, τὸ φίλο σου, σουδλισμένῳ σὰν ἀρνί; Ὁ ἄχρηστος νὰ μὲ κάνουν φητὸ καὶ νὰ μὲ φάνε;

Μὲ τὴν φιλή καὶ γλυκεία του φωνὴ ὁ Πιπιλουλό ἀποκρίθηκε: «Ἐγὼ δὲν τὸ θέλω αὐτό, ἀφέντη μου! Ἐκεῖνος ὁ παλιό-Κοικουίνος εἶπε νὰ σὲ κάμουμε φητὸ. Ἐγὼ ἤθελα νὰ σὲ κάμουμε, ὅπως κάνουν τὸ λαγὸ: συρτάδῳ μὲ μπόλικά κρομμύδια.

«Ἀγριάνθρωπε! φώναξε ὁ Ὁμᾶς πὺν ἔσπασε πᾶς ὁ θυμὸς του. Ἀλήθεια λοιπὸν; εἶν' ἀλήθεια; Καὶ σὺ, ἀφιλότιμε Πιπιλουλό, γλείφεις κι' ἐτοιμάζεις νὰ φᾶς τὸ βασιλιά σου;

«Μπᾶ! ἔκαμε τότε ὁ Πιπιλουλό μὲ τὴν ἀθώωτη ἀπορία. Ἀμ' γιὰ τὴν σὲ τρέφαμε πέντε μῆνες καὶ ἐξοδέσαμε τὰ μαλλοκέφαλά μας νὰ σὲ παχύνουμε;

«Ὁ βασιλιάς σήκωσε στὸ στήθος του τίς ποδιές τοῦ πουπουλένιου του μανδύα, ἔσκυψε τὸ κεφάλι του καὶ δὲν ἔβγαλε πᾶς ἄχνα:

«Σὲ λίγο ἔφτασαν στὴν πόρτα τοῦ

«Ὁ Κοικουίνος ἀρπάζει τὴν σούβλα...»

πολατιοῦ, μῆλῃς ὁ βασιλιάς, ἐκεῖνοι κλείδωσαν ἀπόξω, ἔβλεπαν στοποῦς στὴν πόρτα καὶ γύρο στὸ παλάτι, κι' ἔλη τὴ νύχτα γύριζαν περιπολίες ὡς τὸ πρωί.

«Ἀ, τί νύχτα, παιδιά μου, πὺν τὴν πέρασε ὁ βασιλιάς τῆς Ταμπουλίνης! Φανταστής τον, νὰ τριγυρνᾷ στὰ σκοτεινὰ μέσ' στὸ παλάτι τὸ ἔρημο, πὺν ἄσφα ταῦτῃν φυλακῇ, καὶ νὰ περιμένῃ ὥρα τὴν ὥρα νὰ ἐξημερώσῃ καὶ νὰ ἔρθῃ νὰ τὸν πάρουν, γιὰ νὰ τὸν πᾶνε στὸ μακελειό! Γύρισε παντοῦ, μὴν ἔβρισκε κανένα μέρος νὰ πηδήσῃ μὴ εἶδε πῶς παντοῦ ἦταν σκοποὶ κι' εἶχαν τὰ μάτια τους γαρίδα... Ἀπὸ τὸ κακό του, ἔπιασε τὸ κεφάλι του κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ, νὰ κλαίῃ σὰ μωρὸ παιδί.

«Ἀχ, κοτσὸ κεφάλι! ἔλεγε πὺν πίστεψες πῶς γιὰ τὰ μαῦρα σου τὰ μάτια σούκαναν τόσα γάδια καὶ τόση περιποίηση!.. Ἀχ, ξεροκέφαλε, ξεκουρτμένε Ὁμᾶς, πὺν περιδρόμιζες ἀπὸ τὴν ἀγῆ ὡς τὸ βράδυ κι' ἐχώνευες ἀπὸ τὸ βράδυ ὡς τὴν ἀγῆ, γιὰ νὰ γίνῃς ἀπὸ τοῖρος μπαμποῦνι καὶ νὰ σὲ μοσκογάνε αὐτοί!..

«Θυμήθηκε καὶ τὸ μῖθο τοῦ Κόρακα μὲ τὸ τυρί, ἀπάνω στὸ κλαδί· μὲ τὴν διαφορά ὅμως πῶς αὐτὸς τώρα ἦταν Κόρακας καὶ σὲ λιγάκι θὰ γινόταν τυρί... Κι' ὅσο ἄκουγε τὰ πατήματα τῶν σκοτεινῶν καὶ τίς ἄγριες φωνές τους· «φύλακες, γρηγορεῖτε!», τοῦ φαίνονταν πῶς τὸ κορμὶ του μόριζε σὰν φημένο ἄρνι καὶ πήγαμε νὰ τοῦ φύγῃ ὁ νοδός.

(Ἔπεται συνέχεια)

Μετάφρασις Γ. Γ. Φ. καὶ Γ. Γ. Φ.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(ΚΓ' --- 596)
ΑΓΝΩΣΤΟΙ ΦΙΛΟΙ, Ἀφιλοκρο-
 Αδείς συμβουλαί σας με συγκι-
 νούν βαθειά. Εὐχαριστῶ. Ἀνταλ-
 λάσσουμε Μ. Μ.; **ΜΕΝΕΛΑΟΣ**
 (ΚΓ' --- 597)

Νονέ μου Κεραυνέ, κτλά με
 βάπτισες χωρίς τὴ διαταγή μου,
 ἀλλὰ πῶναι τὰ φωτῖκια; Ποσὸν
 ἡπατήτης! Ἄν μοῦ ἐπέτρεπε ὁ
 Καρούμπας, Καρκαλέτος, θὰ σὲ
 ἐκλείνα στο φρενοκομεῖο νὰ κου-
 βαλῆς νερό με τὸ κορίνι. Στοι-
 χηματίζω ὅσο θέλεις.

ΔΕΒΕΝΤΙΣΣΑ
 (ΚΓ' --- 598)
 Εἰσερχομένη εἰς τὴν Διαπλασι-
 κόκοσμον χαιρετῶ ἅπαντας ἰδι-
 ως τὰς Φιλελευθέρους. **Δευκὴ**
 (ΚΓ' --- 599)

Ελλάδας Ἀγκαλιά καὶ Ἀθῶνα-
ετη Ἑλλάδα, ψηφίζω τὰ υπέ-
 ροχα ψευδώνυμά σας. **Δευκὴ**
 (ΚΓ' --- 600)

Αρη, Ρίτα, Ζουλού, Γάιτε Γράν-
χε, Ἡλιογέννητη, Μιράντα,
 Ἰαβέρη, Ἰππόλυτε, Ξανθὴ Βιο-
 λίστρια, Βεατρίκη, Δόξα Ματω-
 μένη, Μαργαριταρένια: ἀνταλ-
 λάσσουμε Μ. Μ.; Στείλατε: Νί-
 κον Ἀσμήν, Ἀγίαν Ζώνην Ἀ-
 θήνας. Ἀνοιξιὰτικο Τριαντάφυλ-
 λο, ἀλληλογράφουμ;

ΚΑΠΕΤΑΝ ΚΑΡΑΠΙΠΕΡΗΣ
 (ΚΓ' --- 601)

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΗΣ ΤΟΥ 1922
 (ΚΓ' --- 602)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΕΝΙΟΣ.
 Σκοπὸς ποικίλος. Πρόεδρος:
ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ Ταμίας: **ΑΒΙΟΡΙΕΤ-**
ΤΑ Γραμματεὺς: **ΣΚΛΑΒΑ** Δ[οίς]:
 Χριστίνα Βεϊνόγλου (Σύλλογον),
 Ἀβέρωφ 7-Γ, Ἀθήνας.

(ΚΓ' --- 603)
 Συχαρίζομεν τὴν ἀγαπητὴ μας
Ἑλπίδοπλ'χτη Πορφύρα γιὰ
 τὴ βέβαιη πιά νίκη της στὸ φε-
 τεῖνὸ Δημοψήφισμα.

ΜΠΕΡΜΠΑΝΤΑΚΟΣ, ΝΕΝΗ
 (ΚΓ' --- 604)

Μικρούλα Μπερμπαντάκισσα κά-
 τσε φρόνιμα γιὰ νὰ μὴ σέ...
 Μασαμά, κύταξε τόν...

ΜΠΕΡΜΠΑΝΤΑΚΟΣ
 (ΚΓ' --- 605)

Καρούμπα, Καρκαλέτος, τὴν
 ψευτοπαλληκαριά σας στὰ κο-
 ρίστρια βρήκατε νὰ τὴ δεῖξετε καὶ
 τὰ βάλατε με τὴ **Ζουλού;**

ΜΠΕΡΜΠΑΝΤΑΚΟΣ
 (ΚΓ' --- 606)

Ανταλλάσσω Μ. Μ. - Φλόκκο, ἂν
 μπορεῖς βρῆς με. **Ἀδριγγανίς**
 (ΚΓ' --- 607)

Μέγας Διαγων. καλλιτεχν. κάρτ
ποστῆλ. Βραβεῖα τέσσερα:
 Α') τόμος περιοδικοῦ δεμένος
 δραχ. 50 Β') Βιβλία 20 δραχ.
 Γ') Βιβλία 15 δραχ. Δ') Βιβλία
 6 δραχ. Δ[οίς]: Ι. Καραγεωργίου,
 Μυτιλήνην. Προθεσμία δέμημος.

(ΚΓ' --- 608)

Χαιρετῶ ὅλους τοὺς φίλους τῆς
Διαπλάσεως. Εὐχαριστῶς ἀν-
 ταλλάσσω Μ. Μ. **Ἀσποινίδιον**
 (ΚΓ' --- 609)

Πανταχὺ Παράν, Φράουλα, Ἀ-
φρόκρινε, θὰ μ' εὐχαριστοῦσε
 πολὺ ἕνας σας τετραδιάκι. Νὰ
 περιμένω; Εὐχαριστῶ.

Μάγισσα

(ΚΓ' --- 610)
Προκηρύσσω Διαγ. c. p. καλλι-
τεχν. Προθεσμία μῆνας. Βραβ.
 δύο. Γράψατε: Ν. Μπαζάνον, μα-
 θητὴν Γ' γυμνασίου, Καλάμας.

(ΚΓ' --- 611)
Λίστι, καὶ ἀλάμπα πῶς ὁ δροσάτος
 πρᾶσινοι μαρκήσιος πού τόσο
 μ' ἐβλεπε ἥρουνά σου. **Νόμα**
 (ΚΓ' --- 612)

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΗΣ ΤΟΥ 1922
 (ΚΓ' --- 613)

Γ' ΑΡΧ. ΠΡΕΣΒΙΔΙ
ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ
 Πρόεδρος: Γ. Κ. ΞΑΝΘΟΠΟΥΛΙΔΗΣ
 Ἀντιπρόεδρος: ΝΑΖΚΑΡΕΝΤΖΟΣ
 Γεν. Γραμμ.: Α. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ
 Γραμματεὺς: ΓΕΩΡ. ΣΕΡΒΑΣ
 Ταμίας: ΑΓ. ΞΑΝΘΟΠΟΥΛΙΟΥ
 Σύμβουλοι: 1) Β. ΚΥΡΙΑΖΗ
 2) Ε. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
 3) ΑΛΕΞ. ΚΑΛΑΠΟΘΑΚΗΣ
 4) ΑΛΚΙΒ. ΚΑΛΑΠΟΘΑΚΗΣ
 5) ΚΩΝΣΤ. ΤΟΔΟΥΛΟΣ

Τὸν Διαγωνισμὸν Καρτῶν παρα-
 τεῖνομεν μέχρι τέλους Μαΐου.
 Στείλατε ὅλοι.

(ΚΓ' --- 614)
ΜΕΓΑΣ ΔΙΑΓΩΝ. «ΧΟΥΑΣΚΑ»
 Προκηρύσσω Διαγων. ἀγρά-
 φων. Καρτ-Ποστῆλ καὶ Μ. Μ. Βρα-
 βεῖα **ΑΠΑΡΑΜΙΛΛΑ**. Προθεσμία
 τριμήνου. Δ[οίς]: Νίκον Σαμαρ-
 τζήνην Διὰ Χουασκά, Βασιλέως
 Καρόλου 67, Θεσσαλονίκην.

(ΚΓ' --- 615)
Νίσα, εἰμένα φίλοι τὸ ξέρετε;
 Γράψε μου μέσω Διαπλάσε-
 ως. **Μιράντα,** γιὰ πές μου, ἔ-
 χεις ἐλπίδες γιὰ Σεβέρειο; Χάιν-
 τε νὰ σὲ δοῦμε ἂν τὸ πάρης. **Χο-**
λέρα, Ἰζα, Κοκὴ, Μιράντα, Ρίτα,
 ἕνα ὁμορφο τετραδιά σας Μ. Μ.
 μέσω Διαπλάσεως θὰ μ' εὐχαρι-
 στοῦσε πολὺ. **Γκόρμπιο**

(ΚΓ' --- 616)
Ελλάδας Ἀγκαλιά, Ἑλπιδοπλ'
ετη Πορφύρα, Ἰδανισμέ, ἀλ-
 ληλογράφου με μέσω Διαπλάσεως;
Ἀριγγόντ

(ΚΓ' --- 617)
Ρίτα, Τριανταφυλλένια, Βε-
ατρίκη, Ζογλόφ, Εἰμε, Ρε-
να, ανταλλάσσουμε c. p.; Ἐάν
 να, στείλτε σὴ Δ[οίς]: Α. Καλού-
 δη, Πατριάρχου Ἰωακείμ 50,
 Ἀθήνας. **ΑΜΥΔΡΑ ΛΑΜΨΙΣ**
 (ΚΓ' --- 618)

Οἱ Σμυρναῖοι Μάρτυς—Γύψ=
 Μανούσος, Θρήνος Μάνας=
 Χολέρα= Σμύρνη= Βεϊνόγλου,
 Πανούκλα= Ἰωνία= Καπετανά-
 κης: Διεγράφησαν τοῦ Συλλόγου
 «ΝΙΚΗ».

(ΚΓ' --- 619)
Τρουγέρα, Ἰππόλυτε, Ζουλού,
Καρούμπα, Ἀρχιδιάβολε, Ρί-
τα, Ἐπαναστάτη Ἀρη, Σμύρνη,
Χολέρα, Κολόμβε, Ἰαβέρη, Κόψ,
Χάινε, Κομήτη, ἀνταλλάσσουμε
Μ. Μ.; Κωνστ. Κολοκοτρώνην,
 Μητροπόλεως 12, Ἀθήναι.

Μικρὸς Διπλωμάτης
 (ΚΓ' --- 620)

ΜΠΟΛΣΕΒΙΚΕ, ΠΛΑΝΟΛΙΕ,
 Ἄλλα ξενίσματα ἂν εἶδε
 θαυμάσιος φαίνεται,
 ἂν σὴ μονομαχία μας
 ἀκόμα ἀπὸ μὲνται

ΚΑΙ ΚΗΤΗ, ἐγνώρισται;
ΜΑΥΡΟΘΑΛΑΣΣΙΤΗ, χαϊρόμαστε.
ΟΜΙΚΛΗ, φχαριστιόμαστε.
Σ Β. Σ. Δ. δεχόμαστε.

ΜΙΣΕ, ΛΑΓΙΛΑΨ, ΚΑΤΩΝ, Ἀμήν
 καὶ τῷ Θεῷ. Δόξα. Σάν Βαγγέλιον
 τὰ λέτε.

ΚΑΡΟΥΜΠΑΡΟΣ ΚΑΡΚΑΛΕΤΣΑΡΟΣ

(ΚΓ' --- 621)
ΧΟΛΕΡΑ, ΜΥΣΤΗΡ. ΒΑΡΩΝΕ,
 Ἀδερφία, τὴν ὑπόληψιν
 ὅταν σὰς θίξουν σὺβστε,
 τὰ χέρια σὰς ἐξονάρια σας
 κα' ἂν ἄλλο δρόμο στρίβετε.

ΡΕΝΑ, δὲν κάνεις τὴν πάπια
 λέμε; **ΒΕΙ-ΝΟΓΛΟΥ,** μὴν ἐξά-
 πτεσαι ὑὰ σοῦ περάσει. **ΚΟΥ-**
ΤΣΟΥΜΠΙΝΑ, δεχόμαστε, ἂν
 καταθέσης πρώτα τὰ ψιλὰ.

ΚΑΡ-ΚΑΡ
 (ΚΓ' --- 622)

Ω χουὶ ἄλλες ἀναγούλες ἔχουμε,
ΜΠΕΡΤΟΔΟΥΛΕ. Εμπρός
 λοιπόν, παλληκαρά τοῦ γλυκοῦ
 νεροῦ, θὰ ξεσκονίσουμε τὰ ζου-
 νάρια μας ἁπάνου σου.

ΑΟΡΑΤΟΣ(;) ΣΥΜΒΟΡΙΑ, μὰς
 πείραξες στὸ ἀφιλότιμο μ' αὐτὰ
 ποῦ λές γιὰ τοὺς παλληκαράδες.
 Πρόσεξε μὴν παρεξηγηθῶμε κι'
 ἔχουμε «βερβερέντζες».

Οἱ βλάμηδες ΚΑΡΟΥΜΠ. ΚΑΡΚΑΛΕΤΣΟΣ
 (ΚΓ' --- 623)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΒΡΟΝΤΗ»

Τίγρις, Κόμησσα Μπαρμπι-
ρόλη, ἘΝΩΣΙΣ ΜΠΟΛΣΕΒΙΚΩΝ
 γράψατε ὅρους συμμαχίας καὶ
 Δ[οίς].—**Μ. Κ. Γ.,** ποσὸν δε-
 χόμεθα. **«ΝΙΚΗ»,** ὅρους πολέ-
 μου καὶ ἀμοιβὴν δεχόμεθα.—
ΣΥΛΛΟΓΕ «ΤΣΕΤΣΕ», ἀπατάσθε
 τὸ γράμμα σας οὔτε ἐλήφθη ὑπ'
 ὄψιν.—**«ΜΑΥΡΗ ΜΑΣΚΑ»,** τί ὁ-
 νειρα βλέπετε;
ΜΟΙΣΧΟΝΑΣ, ΝΙΑΓΑΣΑΣ καὶ Σια
 (ΚΓ' --- 624)

ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ!
 Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστ. με ὁ-
 λους καὶ ὅλας. **ΑΠΛΑΝΤΩ ΤΑΧΙ-**
ΣΓΑ. Δ[οίς]: Νίκον Μανούσων,
 ὁδὸς Μιχαὴλ Νικαίου 5-Α, Ἀ-
 θήνας. Περιμένω.

ΣΜΥΡΝΑΙΟΣ ΜΑΡΤΥΣ
 (ΚΓ' --- 625)

Παρατινόμεθα τοῦ Συλλόγου
 «ΝΙΚΗ» λόγω παρεξηγήσεων
 ἀρχηγοῦ αὐτῆς.—**ΣΜΥΡΝ. ΜΑΡ-**
ΤΥΣ. ΘΡΗΝΟΣ ΜΑΝΑΣ, ΠΑΝΟΥ-
ΚΛΑ.

(ΚΓ' --- 626)

Α' ΜΕΓΑΣ ΔΙΑΓΩΝ. «ΛΟΥΚΙΑ-
ΝΟΥ». Προκηρύσσω διαγων.
 καλλιτεχν. καρτῶν. Βραβεῖα ἐ-
 κλεκτότατα. Προθεσμία δέμημος.
 Στείλατε: Λουκιανὸν Βαφειάδην,
 Καρόλβας Σάμου.

(ΚΓ' --- 627)

ΣΥΜΒΟΡΙΑ «Α. Μ. Α.»
 Γενόμενων ἀρχαίως. ἐξελέγη-
 σαν: ἀρχηγὸς **Κρεῖττης, ὑπαρ-**
χηγὸς Κυριακίδης, ἀρχιπότης
Ἀνδρόπουλος, Χριστοδουλίδης.
 Ἰππὸται καὶ δοκιμοὶ μυστικοὶ
 δι' ἀνιχνεύσεις.—**«ΑΣΦΑ»,** δεχο-
 μεν συμμαχίαν.—**«ΣΒΣΔ», «ΝΙΚΗ»**
 οἱς κηρύσσομεν τὸν πόλεμον. Κα-
 λὲς ἀρχές: **Δοξασμ. Φουσανέλλα**
= Σταυρ. Τριανταφυλλίδης, Δο-
ξασμ. Τσολιάς = Ράπτης. Τρελλή
Χορεύτρια = Ζωὴ Παπαδημητρί-
ου. Δ[οίς]: Βύσσης 4, Ἀθήναι.

ΚΡΙΕΖΗΣ καὶ Σια
 (ΚΓ' --- 628)

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΓΑΛΛΙΚΗΣ

Οσα Διαπλάσπουλα θέλουν εἶ-
 τε νὰ μάθουν Γαλλικά, εἴτε
 νὰ προγυμνασθοῦν γι' ἀνωτέρας
 σπουδὰς σ' αὐτὴ τὴ γλῶσσα, ἂς
 γράψουν: Κον Γιάννη Χιδήρο
 γλου, Καθηγητῆ τῆς Γαλλικῆς,
 Λύκειον Κωνσταντινίδην, Λεωφό-
 ρος Ἀλεξάνδρας.

(ΚΓ' --- 629)
ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΗΣ ΤΟΥ
 (ΚΓ' --- 630)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «Μ. Κ.
Η Συμμορία μετωνομασ-
 τήσεται—**«ΒΡΟΝΤΗ»**
 ρος πολέμου **ΕΞΕΚΕΠΑΣ**
ΓΚΑΒΑΣ-ΚΑΥΤΑΝ
 (ΚΓ' --- 631)

Οἱ ΣΥΛΛΟΓΟΙ: «ΝΙΚΗ»
«ΦΡΕΔΟΣ ΔΙΡΜΠΑΝ»
«Σ. Β. Σ. Β.»
«Π. Α. Ν.»
«ΑΔΤΑΡΟΚΑ»
«Ε. Κ. Π.»
«Κ. Ε. Π. Γ.»
«ΜΑΥΡΗ ΜΑΣΚΑ»
«ΚΡΑΤΟΣ ΣΜΥΡΝΗΣ»

Συμμαχοῦν με τὴν «Μ. Κ.
 ναντίον «ΒΡΟΝΤΗΣ».

ΓΚΑΒΑΣ-ΚΑΥΤΑΝ
 (ΚΓ' --- 632)

«ΣΒΣΔ», διὰ τὴν φαντα-
 σία ἀνακάλυψιν στοιχημα-
 πεντακοσάρικο.

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΒΑΡΩ
 (ΚΓ' --- 633)

ΚΑΡ-ΚΑΡ ψευτοπαλληκαρ,
 κάμεις τὸ λεοντάρι
 Καὶ ὅταν νοιώσεις τὸν κανγὰ,
 τρυπῶνεις μὲς στ' ἀμάρα.

Ἔνοια σου ὁμως, κι' ἔχο-
 ματα γιὰ τὴ γούνα σου !!!

(ΚΓ' --- 634)

Πολλὴ ὥρα σκέφθηκες,
 ΝΗ, γιὰ νὰ γράψης,
 σαχλαμάρα.—**ΟΜΙΚΛΗ,**
 κανένα στοιχηματάκι.—**ΖΟ**

(ΚΓ' --- 635)

«ΚΡΗΣΣΑ»

Συνεστήθη στὰ Χανιά σὺν
 «Κρησά», Σκοπὸς δι-
 τῆς Διαπλάσεως.

Πρόεδρος: **ΓΥΝΑΙΚΑ**
 Γραμματεὺς: **ΧΑΛΙΚΟΥΤΟ**
 Ταμίας: **ΦΡΑΙΑ ΚΡΗΤΙΚΟΠΟΥ**
 Κρητικοπούλα, ἐγγραφῆς
 τοῦνται ἀντιπρόσωποι. Δ[οίς]:
 Ὀργάν Κουκουλάκη, Χανιά
 τῆς.

(ΚΓ' --- 636)

Αρατε, Τριανταφυλλένια,
 λη, Σκρόπια Φύλλα, Ε
 κιά, Μπερμπαντάκο, Ἐπτά
 ανταλλάσσουμε Μ. Μυστ;
 λατε: Γεωργίαν Κουκουλάκη
 νὰ Κρήτης.

(ΚΓ' --- 637)

Αρε, Τριανταφυλλένια,
 λη, Σκρόπια Φύλλα, Ε
 κιά, Μπερμπαντάκο, Ἐπτά
 ανταλλάσσουμε Μ. Μυστ;
 λατε: Γεωργίαν Κουκουλάκη
 νὰ Κρήτης.

(ΚΓ' --- 638)

«ΚΙΝΕΖΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ»
 Κατὰ λάθος ἐδημοσιεύθη
 Κόλουθος Πρεσβευτοῦ
 τῶν τὸ Φάσμα.

(ΚΓ' --- 639)

Καρούμπα, Καρκαλέτος,
 Κκὴ ζουμὶ δὲν ἔχει καὶ με
 πομπὴ τῆς βράζει. **Ζουλού,**
 εἶναι ἀργά, ἀκούς; «Κάτω
 κορίτσι!» τὸ δέχεται;

(ΚΓ' --- 640)

Τὸ πρῶτιστον καθήκον
 τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ
 εἶναι ἡ ἐγκαιρὸς ἀναγνώ-
 σις τῆς συνδρομῆς τῶν